

MARCEL MOSS

**TEMNÁ
TAJEMSTVÍ**

CO BY SE STALO, KDYBY SE
NAJEDNOU VŠICHNI DOZVĚDĚLI TVOJE
NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ?

TEMNÁ TAJEMSTVÍ

MROCZNE SEKRETY

© 2021 by Marcel Moss

This edition is published by arrangement with Wydawnictwo Filia.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jakub Podžorný, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3226-5 (pdf)

TEMNÁ TAJEMSTVÍ

MARCEL MOSS

přeložil Jakub Podžorný

VENDETA

*Román je inspirován skutečnými událostmi.
Všechna jména, příjmení, místa a popisy událostí
byly pozměněny tak, aby nebylo zřejmé,
koho se týkají.*

PROLOG

„Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.“

„Na věky věků. Amen,“ odvětlí mladý kněz a pokřižuje se. „Nechť je Bůh ve tvém srdci, abys s kající duší vyznala své hříchy.“

„Naposledy jsem byla u zpovědi před třemi lety. Pokání...,“ zaseknu se.

„Ano?“ přiloží kněz ucho k mřížce, která nás odděluje.

„Otče... Já vlastně nevím, jestli jsem si vůbec kdy odpykala to, co jsem udělala,“ polknu a nechávám si několik vteřin na to, abych si sesbírala myšlenky. Ještě můžu utéct. „Je možné dostat rozhřešení za vraždu?“ ptám se. Už není cesty zpět.

Nastane ticho, které po chvíli přeruší jeho otázka: „Za vraždu?“

„Ano,“ špitnu nejtišeji, jak jen to dokážu. „Zavinila jsem smrt člověka a strašlivě mě to tíží. A to není jediný hřích, který mám na svědomí...“

Slyším jeho zrychlený dech a vidím, jak se škrábe ve světle hnědých vlasech.

„Příležitost k odčinění vlastních vin dává Bůh každému. Ale ne všichni chtějí...“

„Tak to není, otče,“ namítnu chvějícím se hlasem. „Není dne, kdy bych těch hrůz, které jsem spáchala, nelitovala. Já jen... Zdá se mi, že jsem v jistém okamžiku uvěřila, že mou jedinou šancí na relativní klid je zapření všech hříchů,“ povzdechnu si. „Žila jsem v iluzi, namlouvala jsem si, že nemá smysl vracet se k minulosti. Snažila jsem se soustředit na to, co je teprve přede mnou. Každý den jsem si opakovala, že mě čeká ještě spousta krásných chvil...“

„Dokud si člověk všechno nevyřiká s Bohem, pokoj nenalezne,“ uslyším otřepanou frází.

„Možná,“ odpovím, „ale byla jsem přesvědčena, že by mi Bůh stejně nikdy neodpustil.“

„Bůh odpouští všechny hříchy,“ konstatuje můj zpovědník. „Zvláště ty, kterých litujeme. Lituješ?“

„Lituju, otče. Všech hříchů upřímně lituju a chci se polepšit.“

„Počkej,“ zastaví mě. „Stále jsi neřekla, jaké hříchy to jsou.“

„Bojím se,“ přiznávám.

„Nemusíš. Jsi v kostele. Tady tě nikdo soudit nebude.“

„Sama nevím, otče...“

„Není třeba spěchat,“ dodá klidným hlasem. „Máme spoustu času.“

V chrámu jsme sami. Poslední mše skončila před dvaceti minutami.

„Nikdy jsem o tom s nikým nemluvila. Tím spíše ne s Bohem...“

„Možná je nejvyšší čas,“ poznamená kněz.

„Dobrá... Ale ještě než vám... Totiž Bohu vyznám, co jsem spáchala, chtěla bych ve zkratce říct něco o svém životě.“

„Samozřejmě,“ muž poposedne a dřevo tiše zaskřípe.

„Často se říká, že si ženy vybírají partnery podobné vlastnímu otci. Já jsem teoreticky tuto možnost neměla. Otec v mém životě nefiguruje, protože mě nikdy nechtěl. Byl mnohem starší než máma. Věřil byste, že byl mezi nimi rozdíl dvacet sedm let?“

„Láska nehledí na věk, ale na duši,“ ozve se za mřížkou.

„Rodiče se nemilovali,“ oponuju. „Řekla bych, že otec mámu zneužil, protože byla mladá a naivní.“

„Jak to?“

Odkášlu si a pokračuju.

„Máma u něj byla zaměstnaná jako pomocná síla v domácnosti. Otec byl bohatý starý mládenec, který měl o rok dříve vážnou nehodu na poli. Od té doby se pohyboval na invalidním vozíku a se spoustou činností si nedokázal poradit. Myslím si, že se zkrátka nechtěl podvolit nové realitě a raději si zaplatil krásnou mladou holku, která mu posluhovala.“

„Holku, která k němu něco cítila,“ napovídá kněz.

„Přesně tak. Ubíhaly měsíce a máma věřila čím dál pevněji, že k otci patří. Že by měla stanout po jeho boku, ne jako pomocná síla v domácnosti, ale jako partnerka. Když na něho vzpomínala, dokonce i po letech, vždy mívala na tváři jemný úsměv a v očích stesk. Byla jsem si jistá, že kdyby otec kdykoli zavolal a požádal ji, aby se vrátila, všeho by nechala a utekla by za ním. Byla to její velká láska a první milenec,“ potřásám hlavou. „Neměla bych ji obviňovat z naivity, protože city dokážou lidem vzít zdravý rozum. Ale i přesto jsem v sobě dlouho dusila zášť.“

„Negativní emoce jsou zničující silou, kterou je občas těžké ovládnout,“ poznamená kněz. „Ale jsou zcela

normální. Problém je v tom, že bychom se měli naučit svůj hněv krotit a nepáchat kvůli němu zlo. List Efezským říká: „Hněváte-li se, nehřešte.“

„Otec mi chyběl,“ pokračuju. „Postrádali jsme muže, který by se postaral o náš domov. Byla jsem čím dál víc frustrovaná a vyčítala jsem mámě, že si tátu nedokázala udržet. Názor jsem změnila teprve v dospívání, když máma usoudila, že mi konečně může říct pravdu. Ukázalo se, že otec její city brutálně zneužil. Když mu máma oznámila, že je těhotná, vyhnal ji. Netrvalo to ani týden, a už měl novou služku.“

„Co udělala tvá máma?“

„Těhotenství dlouho tajila. Namlouvala si, že se k ní otec vrátí. Potřebovala ho. Na venkově se na svobodnou matku dívali skrz prsty. Ale nakonec pochopila, že je to marné. Přiznala se rodičům. Můj dědeček zuřil, protože otce dobře znal. Byli v podobném věku a udržovali spolu přátelské kontakty. Pro moji mámu to bylo těžké období. S pomocí rodičů si nakonec vybojovala alimenty, které pravidelně odkládala stranou. Když mi bylo osmnáct, dostala jsem našetřené peníze darem. Mohla jsem si pronajmout garsonku ve Varšavě a bez problémů tam studovat.“

„Jak to souvisí s tvým hříchem?“

„Víte... Do dospělosti jsem teoreticky vykročila s čistým štítem. Je pravda, že můj otec byl padouch, ale nikdy jsem to nepocítila na vlastní kůži. Měla jsem úspory, dokončenou školu a spoustu ambiciózních životních plánů. Jenže pak se mi do cesty postavil on.“

„Kdo?“

„Muž, který mi před mnoha lety udělal ze života peklo.“

Kněz si povolí kolárek.

„Žádné pozemské drama se nemůže rovnat peklu, které Pán připravil po smrti největším hříšníkům.“

Už mám jeho moralizování plné zuby a nejraději bych se beze slova zvedla a z kostela odešla. Ale vím, že když to udělám, už nikdy nenajdu odvahu k tomu, abych se ještě někdy vyzpovídala.

„Víte, myslela jsem si, že už mě nepotká nic horšího než ta poslední léta. A teď slyším, že je to teprve počátek veškeré hrůzy.“

„Do pekla nepřijdeš,“ ujišťuje mě. „Přišla jsi sem, protože lituješ. Nemám pravdu?“

„Ano,“ zakryju si tvář zpotenými dlaněmi. „Kdybych jen mohla vrátit čas...“

„Lítost je prvním krokem ke spáse,“ poznamená. „Vyzpovídej se před Bohem ze všeho, čeho lituješ.“

Vydechnu a zavřu oči.

„Lituju, že jsem si připravila stejný úděl jako má matka,“ vyznávám. „Přestala jsem si dávat pozor a zamilovala jsem se do nesprávného muže. Nijak jsem se nepoučila z jejích chyb. Poznala jsem ho, když jsem si o prázdninách přivydělávala v kavárně kamarádky z výšky. Chodil tam každý den mezi dvanáctou a jednou. Vždycky se posadil k oknu, objednal si velký hrnek malinového čaje a pak si celou dobu četl noviny. Když jsem se ho chodila ptát, zda si ještě něco přeje, dával se se mnou do řeči. Zajímala ho hlavně politika, která šla celkem mimo mě. Ale i přesto mě k němu něco přitahovalo, přisedala jsem si k jeho stolečku a poslouchala jeho monology. Líbil se mi jeho nízký chraplavý hlas, pečlivě zastřižené strniště a velké šedé oči. Ani nevím, kdy se jeho návštěvy kavárny

staly nejdůležitějšími chvílemi dne.“ Na okamžik se odmlčím a oddávám se vzpomínkám na ty časy. „Když mi jednoho dne řekl, že mám hezký úsměv, nejraději bych se mu vrhla do náruče a vlepila mu pusou.“

„Zní to jako začátek hezké známosti,“ ozve se kněz.

„Takové to také bylo...“

„Proč ti tedy ten člověk tolik ublížil?“

Otevřu oči.

„Jak ublížil?“

„Vždyť jsi to sama říkala.“

„Ale kdepak, otče... Ten člověk nic nezavinil, protože mi nic neslíbil. Když skončily prázdniny a s nimi i má brigáda v kavárně, chtěla jsem si najít něco serióznějšího a dala jsem mu najevo, že si přeju, aby naše známost pokračovala. Umíte si to představit? Já, mladá holka, jsem před něj položila lístek se svým telefonním číslem. Pozvedl oči od novin, chvíli se na mě s vážným výrazem díval, pak se usmál a omluvil se.

„Omluvil se? Za co?“

„Za to, že jsme se očividně nepochopili. Ukázalo se, že se měl za několik týdnů ženit se svou dlouholetou partnerkou. Od začátku jsem u něj neměla žádnou šanci.“

„Teď už ničemu nerozumím,“ odpoví kněz. „Kdo je tedy ten muž, který ti, cituji, udělal ze života peklo?“

Zatnu zuby a představuju si, jak jediným lusknutím prstů vymažu ze svého života každou chvíli strávenou s tou zřůdou. Třeba by se v nějakém paralelním vesmíru můj osud vydal jiným směrem? Třeba bych se cítila šťastná a naplněná?

„Toho jsem poznala o několik měsíců později,“ vysvětluju. „Bylo to na stáži v účtárně. Byl to náš klient.

Zastupoval velkou firmu, která vyrábí autodíly. Nepříjemný, sebestředný chlap. Bylo mu přes třicet a choval se, jako by už v životě viděl všechno. Myslel si, že může mluvit úplně do všeho, a neustále poučoval mou šéfovou. Jednou jsem se jí zeptala, proč od té smlouvy raději neodstoupí. Řekla, že když někdo platí tolik, co jeho firma, je třeba na vlastní hrdost rezignovat.“

„Co bylo dál?“ vyptává se můj zpovědník.

„Brzy začal jezdit do naší firmy s každou banální zámlou. Tehdy mi ještě nedocházelo, že se o mě zajímá. Došlo mi to teprve ve chvíli, kdy na mě jednoho dne čekal před budovou. Pozval mě na kávu a řekl, že zápornou odpověď nepřijímá.“

„Šla jsi s ním?“

„Ano. Udělala jsem to, protože jsem ještě stále měla zlomené srdce kvůli onomu muži. Chtěla jsem si znovu vybudovat sebevědomí.“

„Chtěla jsi ho využít...“, odsuzuje mě kněz, což by dělat neměl.

„Tak to není. Těšil mě jeho zájem. Potřebovala jsem to a kromě toho jsem si říkala, že člověk nikdy neví. Byla jsem mladá a nic jsem nevylučovala. Jedno malé zklamání neznamenalo, že se už nikdy do nikoho nezamiluju.“

„A zamilovala ses?“

„Ne,“ odpovím rozhodně. „Nebyla to láska. Fascinoval mě jakožto první muž, který o mě měl zájem. Zdála jsem se mu atraktivní. Zасыpával mě květinami. Několikrát mi poslal do firmy kurýra s bonboniérou. Říkal, že mé ideální postavě malý prohřešek nijak neuškodí. To všechno mi dodávalo sebevědomí.“

„Tak v čem byl tedy problém?“ zabubnuje kněz prsty o mřížku.

„V tom, že abychom někoho dobře poznali, potřebujeme čas. On mi ho nedal. Po půlroce vztahu jsme se zasnoubili, o tři měsíce později jsme se vzali. Nemusela jsem nic dělat, všechno obstarala jeho rodina. Obklíčili mě a hlídali, abych si to nerozmyslela. Uctívali mě, vychvalovali, jeho matka mě nazývala svou dceruškou. Nedovolili mi se nadechnout.

„Co na to tvá matka?“

„Byla nadšená. Namlouvala mi, že další taková příležitost nebude. Měl peníze, hypoteční úvěr na byt a jisté postavení. Já měla stáž, za kterou jsem dostávala pár grošů, a nejistotu, jestli mě vezmou na plný úvazek.“

„Snad mi nechceš říct, že ses vdala pro peníze?“ zabubnuje prsty ještě rychleji.

„Ale kdepak. Tak zoufale jsem na tom nebyla. Nebo byla? Sama už nevím...“ Na druhé straně se ozve hlasitě povzdechnutí. „Otče, vy si neumíte představit, jaké je to být mladou ženou, která pořád dokola slyší, že je to jediná šance na šťastný život.“

„Máš pravdu. Neumím,“ odkašle si. „Kam to všechno směřuje? Kdy jsi zhřešila?“

„Poprvé jsem to udělala před oltářem, když jsem svému snoubenci slibovala lásku, přestože jsem v hloubi duše věděla, že ho nemiluju.“

„To jsem nemyslel,“ začíná být kněz netrpělivý. „Ptám se, kdy jsi překročila páté přikázání.“

„Minulý měsíc.“

Kněz se napřímí a hledí na mě přes mřížku.

„Minulý měsíc? Proč mi tedy vyprávíš o něčem, co se stalo tak dávno?“

„Protože k té tragédii došlo kvůli dávným chybným rozhodnutím....“

„K jaké tragédii? Řekneš mi konečně, koho jsi zabila?“

V tom momentě ztrácím veškerou odvalu. „Nemůžu,“ promnu si oči. „Víc hříchů si nepamatuju. Všech hříchů upřímně lituju a chci se polepšit.“

„Počkej,“ snaží se mě kněz zastavit.

„Prosím o pokání a rozhřešení,“ dodám, načež vstanu z měkkého klekátka.

Duchovní vyjde ze zpovědnice a postaví se přede mě.

„Jak ti mohu uložit pokání, když neznám podrobnosti?“

„Stačí, že je zná Bůh. Snad mi odpustí,“ odpovím a poté se se sklopenou hlavou otočím na podpatku a vyrazím směrem k východu.

„Neodcházej,“ slyším za zády.

Něco mi říká, abych se vrátila. Teď to nesmím vzdát.

„Otče,“ zastavím se. Duchovní se na mě stále dívá. „Nebyla jsem k vám docela upřímná...“

„Jak to?“ učiní několik kroků mým směrem.

„Víte...,“ polknu. „Protože jsem nezabila jen jednoho člověka.“

1. ČÁST

MAGDA

NYNÍ

1

Když podvozek letadla dosedne na ranvej letiště Chopina, zachvěju se. Jsem nesmírně vzrušená. Po více než deseti letech se ocitám na rodné půdě. Mám radost, že jsem se sem konečně vrátila.

Cestu jsem plánovala už delší dobu. Už skoro osmnáct let bydlím v Anglii a za tu dobu jsem Polsko navštívila jen jednou. Přiletěla jsem tehdy jen na několik dní, abych pochovala sestru. Nebyly jsme si příliš blízké, dokonce jsem nevěděla, že byla vážně nemocná. Nechtěla mě o ničem informovat. Udělal to její manžel, který usoudil, že bych na pohřbu měla být.

„Ať se ti to líbí, nebo ne, jsi její sestra.“

Prohlížím si její bledé, vyhublé tělo v otevřené rakvi. Nepoznala jsem ji. Takovou jsem si ji nepamatovala. Vlastně ani nevím, jak jsem si ji zapamatovala. Uplynulo tolik let... Tolik ztracených společných chvil. Zapomněla jsem, jaký měla úsměv, hlas, barvu očí... Má vlastní sestra mi byla vzdálenější než prodavačka v polském obchodě na londýnském předměstí, který jsem denně navštěvovala. Přesto nás spojovalo pokrevní pouto. Něco nezpochybnitelného, magického.

Lidé jsou příbuzenstvím posedlí. Věří, že je zavazuje k setrvání s lidmi, se kterými je kromě genů často nespojuje vůbec nic. Rodiče milují své děti nezištně a přijímají je i tehdy, když se jim neodvděčí péčí ani zájmem. Ještě horší je situace, kdy děti zachraňují zoufalé rodiče, kteří nezvládají vlastní životy. Jsou přesvědčeni, že je to potřeba, protože matku a otce si člověk nevybere. No právě. Na určité věci nemáme žádný vliv. Ale můžeme, respektive musíme rozhodovat o tom, jak chceme žít my sami. A nikdo nemá právo nás odsuzovat za to, že jsme se rozhodli příbuzenské vztahy přerušit.

Letuška se loučí s pasažéry širokým úsměvem. Jdu do haly, kde si vyzvednu svůj napěchovaný kufr. Přiletěla jsem na několik týdnů. Návštěvu Polska jsem plánovala dlouho, ale překazila mi to pandemie.

Když vyjdu z letiště, ozve se vyzvánění telefonu. Volá mi moje přítelkyně Natalia. Navrhovala, že mě vyzvedne autem, ale já oponovala, že je to zbytečné.

„Klídek. Zavolám si taxíka.“

„Jseš si jistá? Víš, jak rádi člověka oškubou?“

„Připravila jsem se na to,“ ujišťuju ji. „Počkej na mě v centru.“

„Nebudeš se zlobit, když se trochu zpozdím?“ ptá se Natalia. „Malá pořád pláče a chce jíst. Maximálně půl hodinky.“

„Nevadí. Počkám.“

Rozhlédnu se kolem a vyhlížím taxi. Nakonec si říkám, že Natalia má zpoždění, a tak se nic nestane, když pojedu hromadnou dopravou. Najdu zastávku a za několik minut nasedám do autobusu číslo 175, který mě doveze přímo na hlavní nádraží. Cestou si prohlížím město,

které mi bylo kdysi tak blízké a teď je mi úplně cizí. Někteří cestující mají na ústech roušky, jiní ne. Je dusno. V určité chvíli si odkryju ústa a přesunu se k oknu. Příjemný letní vítr mi osouší pot z čela. Hned je mi lépe.

Ke konci cesty dostanu zprávu od Natalie: Vyrážím. Budu tam dřív. Osobně jsme se neviděly osm let. Svého času jsme spolu pracovaly ve výrobě kreditních karet. Byla jsem vedoucí směny a Natalia mou podřízenou. Hned jsem si ji oblíbila, bez ohledu na národnost. Poláky v Anglii jsem nikdy moc nemusela. Obecně nemám Poláky zrovna v lásce. Přijela jsem sem, abych mimo jiné zjistila, zda jsou mé předsudky na místě.

Vystoupím u nádraží a vyrazím směrem ke Zlatým Terasám. Máme se sejit u kávy, ale nejraději bych se vypravila na oběd. Odlétala jsem brzy ráno a ani jsem neměla čas posnídat.

Posadím se v Costa Coffee a pošlu Natalii zprávu. Odepíše, že dorazí za čtvrt hodiny. Jsem ráda, že ji uvidím. Nikdy jí nezapomenu to, co pro mě udělala. To právě ona mě před svým odjezdem do Polska tři roky podpořovala, když jsem byla v nešťastném vztahu. Z chlapa, se kterým jsem chodila, se vyklubal nevěrný ničema. Vedl válku na dvou frontách a myslel si, že to dokáže udržet v tajnosti. Za časté konflikty jsem zaplatila nervovým zhroucením, pak jsem se vrhla do víru práce. Do fabriky jsem přijížděla ráno a vracela se pozdě večer. Natalia mnohdy pracovala přesčas, aby mi dělala společnost. Sama to neměla s muži lehké. Jak se říká, nic nespojuje lidi tak jako společný nepřítel. Utvořily jsme koalici proti mužskému pohlaví. Naše přátelství jen kvetlo. Kdyby nebylo jí, neodvážila bych se Matthewa opustit.

Brzy nato Natalii okouzлил jeden Polák. Když jí po roce známosti přiznal, že pomýšlí na návrat do vlasti, měla má přítelkyně jasno.

„Budu tě navštěvovat,“ ujišťovala mě. „Kromě toho budeme v kontaktu přes Facebook a Skype. Uvidíš, nic se nezmění.“

Nevěřila jsem jí. Byla jsem si jistá, že naše přátelství odloučení nepřežije. A nemýlila jsem se.

Ze začátku jsme si povídaly přes Skype každých pár dní. Natalia mi vyprávěla o problémech s hledáním práce a o tom, jak jí její partner podporuje. O několik měsíců později už jsme spolu hovořily méně než jednou týdně. Naše kontakty se brzy omezily na sporadické zprávy na Facebooku. Po roce mě Natalia pozvala na svatbu. Rodiče jejího snoubence objednali sál v Mazurech. Měla to být velká, nezapomenutelná veselka. Když jsem se dověděla, že si Natalia vybrala za svědka někoho jiného než mě, byla jsem zklamaná. Ale nikdy jsem jí to neřekla. Dalo se to přece čekat. Přesto mě to hrozně mrzelo a rozhodla jsem se, že do Polska nepřiletím. Na počkání jsem si vymyslela výmluvu, kterou Natalia bez zaváhání přijala. To mě jen utvrdilo v přesvědčení, že už je někde úplně jinde a je jí lhostejné, zda se na slavnost uráčí dostavit její známá z deštivé Anglie.

„Magdo!“ slyším známý hlas. Otočím hlavu a spatřím Natalii, jak se ke mně blíží s otevřenou náručí. „Pojď ke mně, drahá!“

Silně se obejmeme a uroníme pár slz. Přestože ji pravidelně vídám na obrazovce notebooku, fyzickému kontaktu se to nevyrovná.

„Ráda tě vidím, Nejt,“ použiji přezdívku, kterou jsem jí kdysi vymyslela.

„Já tebe taky.“

Když opadne nával emocí, přistoupíme k pultu a objednáme si dvě velká cappuccina; pak se posadíme na proti sobě a zkoumáme jedna druhou pohledem.

„Vypadáš dobře,“ konstatuje Natalia. „Zdá se mi, že jsi zhubla?“

„Takové lichotky si nech od cesty,“ mávnu rukou. „Pandemie mi naložila tři kila.“

„Nedělej si srandu,“ vrtí má přítelkyně hlavou. „Co mám pak říkat já?“

Před půl rokem se Natalii narodilo třetí dítě. Přesto vypadá lépe, než si myslí. Jedině snad že by to říkala jen ze zdvořilosti.

„Mám radost z tvého štěstí. Vážně,“ prohlásím a natáhnu k ní ruku. „Sedm let manželství... Pěkná doba.“

„Nepřeháněj, Evans. Vždyť jsi byla stejně dlouho s Craigem.“

„To je ono, byla,“ dám si doušek kávy. „A co z toho mám?“

Natalia se ke mně přisune blíž a nepouští mou ruku.

„Máš za sebou hezké období. Sama jsi tolikrát říkala, že jsi nikdy nebyla šťastnější. Musíš se zaměřit na dobré vzpomínky. Občas se vztah prostě nevyvede. Prošli jsme si tím obě.“

„Já dokonce dvakrát,“ pokrčím rameny. „Promarnila jsem kus života s chlapy, kteří si to nezasloužili.“

„Nereptej,“ zatřepe mnou zlehka Natalia. „Mysli pozitivně. Vždyť jsi sama říkala, že tě Craig nepropustil

s prázdnou. Na dlouhá léta jsi zajištěná. Navíc, kdyby nebylo všech těch nepovedených vztahů, nebyla bys teď šťastná s Joshem. Nebo je něco, o čem nevím?“

„Ale jdi ty, Nejt. Mezi mnou a Joshem je všechno v pořádku. Vlastně teď přemýšlíme o změně bydlení.“

„Ty jsi to teprve vyhrála... O patnáct let mladší kluk, navíc pracovitý, s dobrým postavením. Každá ženská ve tvém věku o něčem takovém sní. Buďme upřímné, já taky,“ vyprskne smíchy. „No jo, kde ho vlastně máš?“

„Musel zůstat v Londýně,“ vysvětluju. „Škoda, že se nemohl vypravit se mnou. Doufala jsem, že vás konečně seznámím.“

V průběhu posledních tří let se mé vztahy s Natalií značně zlepšily. Napsala jsem jí krátce po rozvodu s Craigem. Nedokázala jsem zpracovat žal, který mě uvnitř sžíral. Začaly jsme si pravidelně psát přes Messenger a povídat si přes kameru. Sdílely jsme své těžkosti a doháněly jsme ztracený čas. Po půlroce jsem poznala Joshe a ztratila pro něj hlavu. Neměla jsem to v úmyslu a už vůbec jsem nečekala, že narazím na devětadvacetiletého mladíka. Natalia mi další vztah, zvláště s takovým dítětem, rozmlouvala.

„Odpočiň si, nepouštěj si nikoho k tělu. Ten kluk z tebe vysaje poslední zbytky energie.“

Neposlechla jsem ji. Josh byl citlivý, starostlivý, ohleduplný. K tomu navíc skvělý v posteli a neskutečně hezký. Jak bych ho mohla pustit k vodě? Mohla to být má poslední šance na lásku jako z pohádky.

Postupem času jsem přítelkyni dokázala, že se od počátku mýlila. Josh mě uvedl do citové rovnováhy a já se

opět začala usmívat. Když Natalia viděla mou proměnu, rychle změnila názor.

„Nejdůležitější věcí v životě je štěstí. Pokud ti ho on dává a cítíš, že je to ten pravý, budu tě za každých okolností podporovat.“

Natalia své slovo dodržela a od té doby už se nikdy nevzdálila. To se rozumí, že byla prvním člověkem, se kterým jsem se chtěla po svém přiletu do Varšavy setkat. Kromě ní v Polsku žádnou kamarádku nemám. Když jsem odsud odjížděla, spálila jsem za sebou všechny mosty.

No, možná ne tak docela...

„Jsem ráda, že se zdržíš déle. Určitě musíš poznat mou rodinku,“ ukazuje mi Natalia v telefonu fotky své nejmladší dcerky. Stejně fotky mi už dvakrát poslala na WhatsApp. „Nechceš se u nás přece jen stavit? Nemůžeme ti nabídnout tolik prostoru, kolik máš v Londýně, ale určitě se pro tebe nějaké místo najde. Děti budou mít radost, že konečně poznají tetu Magdu.“

„Děkuju za nabídku, ale už jsem si zarezervovala pokoj v hotelu,“ vysvětluju.

„V hotelu? Na několik týdnů?“ ptá se Natalia s údivem. „A v jakém, jestli se můžu zeptat?“

Když vyslovím název, nadzvedne obočí.

„Hezky... Vidím, že si vážně žiješ dobře...“, sklopí hlavu.

„Nepřeháněj, Nejt. Vždyt nebydlím v Hiltonu, i když je pravda, že mě k němu Josh přemlouval. Poslední dobou se mu daří dobře. Rozjíždí vlastní byznys a získal už několik skvělých klientů.“

„Konečně ses dočkala své pohádky,“ konstatuje Natalia.

„K pohádce to má ještě daleko,“ odpovím. „Ale udělali jsme první důležitý krok. Teď už jen čekám na prstýnek.“

Natalia vykulí oči a široce rozevře ústa. „Myslíš, že už nastala ta chvíle?“

„Samozřejmě,“ odpovím s jistotou. „Chodíme spolu už přes dva roky. Jak dlouho ještě máme čekat? Dobře víš, že mladší už nebudeme. Je mi čtyřicet čtyři a propásla jsem čas na založení rodiny.“

„Nikdy neříkej nikdy,“ poučuje mě přítelkyně.

„Na to už jsem stará,“ konstatuju. „To bych svému dítěti neudělala.“

Natalia najednou zbledne a sklopí oči k desce stolu. Když mi dojde, jak hrozná faux pas jsem způsobila, dostanu husí kůže. Svou kritickou poznámku k těhotenství v pokročilejším věku jsem si mohla odpustit. Víím, že už se z toho nevykrotím, a tak raději změním téma.

„Nějaké novinky v práci?“

„Víš... Není to lehké.“

Natalia, která je povoláním kosmetička, si před dvěma lety konečně otevřela vlastní živnost. Když měla po porodu, zaměstnala na své místo mladou holku po škole. Kvůli koronaviru však musel být salón zavřený. Aby toho nebylo málo, majitel budovy, v níž se nachází, zamítl prosbu o snížení nájmu. Moje přítelkyně byla postavena před rozhodnutí – buď se vystěhuje, nebo bude nadále platit nájem i zaměstnankyni. Nakonec zůstala, na své živnosti pracovala příliš dlouho a na takovou porážku nebyla připravena. Vždycky měla problém dřít na někoho cizího.

„Můžeš ze sebe dávat všechno, snažit se, jak jen můžeš, ale stejně to nikdy nikdo neocení,“ říkávala. „A víš proč? Protože budeš pro každého šéfa jen vyžírkou, která by měla být vděčná za to, že ji vůbec někdo ráčil zaměstnat.“

„Přeháníš,“ obrátila jsem oči v sloup. „Znám spoustu lidí, kteří si svých zaměstnanců váží a poctivě je odměňují.“

„Asi se moc díváš na pohádky, Magdo. Realita je mnohem temnější, než se ti zdá.“

Nabídla jsem Natalii půjčku, z níž by mohla platit nájem za salón nejméně půl roku a ještě zaplatit část mzdy své zaměstnankyni. Jak jsem tušila, má přítelkyně odmítla. Natalia je čestná holka, která se nerada doprošuje něčí pomoci. Je přesvědčena, že by si měl se svými problémy každý poradit sám a nabízenou pomoc druhých by měl využít pouze v kritických situacích.

„Na dně ještě nejsem. Až se tam dostanu, dám ti vědět. Domluveno?“

Sedí teď přede mnou unavená, vrásčitá, v nevyžehlené halence. Ale i přesto v jejích očích vidím záblesk štěstí.

„Máš rodinu, Nejt,“ chytnu ji za ruku. „To je nejdůležitější. Všechno ostatní neznamená nic.“

„Jenže jak tu rodinu uživit? Piotr toho poslední dobou taky nenosí domů moc,“ dopíjí kávu. „Teď tě nechci urazit, Magdo, ale ty už se dávno nemusíš starat o opravdový život. Těší mě, že tě nic netrápí. Opravdu. Vždycky jsem ti to přála.“ Víím, že to myslí upřímně. „No dobrá, konec sebelítosti. Mám ještě trochu času a upřímně, nějak mi vytrávil.“

„Čekala jsem, až to řekneš.“

„Nedaleko odsud je restaurace, kde dělají skvělého pečeného lososa. Co říkáš?“

„Proč ne.“

Oběd probíhá v příjemné atmosféře a ryba chutná výtečně. Vypiju dvě sklenky bílého chardonnay, zatímco Natalia se spokojí s vodou s citronem.

„Nechci pít, pořád ještě kojím, a až se vrátím domů, malá se mi hned přisaje k prsu,“ vysvětluje.

Poté, co jsem se dověděla o jejích finančních problémech, jí navrhuju, že zaplatím účet.

„To je vtip? Vždyť jsem tě sem pozvala já.“

„Nemám s tím žádný problém, Nejt,“ odvětim se širokým úsměvem. „Jsem ti vděčná, že sis na mě našla čas.“

„Jseš si jistá?“ ptá se zahanbeně. Ale vím, že se jí mé gesto zamlouvá.

„Ano,“ ujišťuju ji. „Budu platit kartou,“ obrátím se na číšníka.

„Samozřejmě.“

„Díky, Magdo,“ dívá se na mě Natalia zpod obočí. „To je od tebe moc milé.“

„Vrátíš mi to v podobě dobré domácí večeře.“

„Moc ráda.“

Kráčíme k parkovišti, když se mě Natalia zeptá, jaké mám plány na zbytek dne.

„Zanesu kufr do hotelu, odpočinu si a pak se možná projedu do *Lazienek*. Procházky po nich jsem kdysi milovala.“

„No dobrá. Tak tedy na viděnou.“

„Na viděnou.“

Počkám, až odejde, posadím se na nejbližší lavičku a vytáhnu z kabelky telefon. Nebyla jsem vůči Natalii zcela upřímná. Nepřiletěla jsem do Polska jen proto, abych si zavzpomínala na staré časy a přečkala pandemii. Vrátila jsem se za konkrétním účelem.

Přijela jsem, protože tady je někdo, s kým se musím sejit. Někdo, o kom Natalia nemá potuchy.

Pošlu jí na WhatsApp následující zprávu: „Už jsem volná. Co ty?“ Odepíše za několik minut. Ptá se, kde jsem.

Nedaleko hlavního nádraží. Kde se chceš sejít?

Co třeba Pavilony na Novém Světě?

Takové místo neznám.

Nevíš, kde je Nový Svět?

Po tolika letech mimo Varšavu by se tomu nikdo nemusel divit. Ale nechci ji odradit, a tak píšu, že si nějak poradím. Domluvíme si schůzku za půl hodiny.

S pomocí Google Maps vyhledám požadovanou tramvajovou zastávku. Cesta trvá sotva pár minut, takže si ani nebudu kupovat jízdenku. Teenager s krátce zastřiženými vlasy a kraťasy mi pomůže dotáhnout těžký kufr na zastávku. Poděkuju mu, posadím se na lavičku a zkontroluju mapu. Už jsem blízko. O několik minut později už stojím u vstupu do Pavilonů a váhavě se rozhlížím

kolem sebe. Viděla jsem její fotky, měla bych ji poznat. Je to velmi specifická dívka, očividně se ráda odlišuje a bouří proti celému světu. Ale nevím, zda pozná ona mě. Taky jsem ji oklamala, když jsem jí poslala několik let staré snímky. Tenkrát jsem vypadala líp. Od té doby jsem přibrala pár kil, ale chtěla jsem se ukázat v co nejlepším světle. V reálném životě však přetvářka nemá místo.

Když se na obrazovce telefonu objeví zpráva, rozbuší se mi srdce rychleji.

Kde jsi? Blížím se k Pavilonům.

Trhnu sebou, že málem upustím telefon. Teď ta chvíle nastala. Musela bych lhát, kdybych řekla, že jsem na ni skoro osmnáct let čekala. Nejrady bych se s ní nesečkala nikdy. Podvědomě jsem však cítila, že jednou nastane den, kdy proti sobě staneme tváří v tvář a pohlédneme si zpřímá do očí. Měla jsem se na to připravit. Tak proč se mě zmocňuje takový strach?

Vidím ji. Stojí uprostřed chodníku, asi deset metrů ode mě, a dívá se mým směrem. Nepoznává mě. Nebo mě nevidí? Vnořím se do davu kolemjdoucích. Na rozdíl od ní se od nich vůbec nijak nelíším.

„Naďo!“ zavolám a zamávám. Holka kývne hlavou a svižným krokem ke mně vykročí.

„Co to máš na sobě?“ ptá se, když si mě změří pohledem od hlavy k patě. Neobejme mě, dokonce mi ani nepodá ruku. Nečekala jsem to. „Myslela jsem si, že se oblečeš stejně jako na fotkách.“

„Sotva jsem přiletěla,“ vysvětluju. „Ještě jsem ani nezanesla kufr na hotel, natož abych se stihla převléknout.“